
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 139, oktober 2016

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>
Facebook: <https://www.facebook.com/roel.velema.5>

De Betekenis van Galaten 2:20

(Deel 1)

“Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven” (Gal. 2:20).

HEEL Gods woord is de waarheid en we worden aangespoord HEEL de Schrift te kennen. Toch kunnen zeggen dat sommige gedeelten in de Bijbel van groter belang zijn dan een ander. Zo is Romeinen 6-8 van grotere betekenis dan bijvoorbeeld Numeri 1.

Een vers dat van cruciaal belang is voor de ongelovige is Johannes 3:16:

“Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.”

De boodschap is duidelijk: een mens kan twee eeuwige wegen gaan, eeuwig leven door geloof of eeuwige verlorenheid door ongelooft. Er bestaat niet zoiets als alverzoening, zoals velen leren, maar slechts deze twee wegen, de weg naar het leven of de weg naar de dood.

Wanneer een persoon de weg van het leven is opgegaan en is wedergeboren, komt een ander cruciaal Bijbelvers in beeld — Galaten 2:20 — dat misschien wel het belangrijkste vers wordt wanneer Gods Geest ons verlichte ogen van het hart geeft.

“Met Christus ben ik gekruisigd ...”

Wanneer we tot geloof komen is onze medekruisiging MET Christus doorgaans nog niet in beeld. We komen tot geloof omdat we hebben gezien dat Christus VOOR ons is gestorven en we nemen dat offer aan. Ik kijk dan in mijn huidige situatie naar Christus die zo'n 2000 jaar geleden is gestorven voor mijn zonden. Als jong gelovige verlang ik dan een discipel van Hem te worden om “achter Hem aan te gaan”. Dit heet ‘navolging’ en markeert het begin van elk jong christen. We willen dan Jezus volgen zoals ook de discipelen deden. We zullen later zien dat discipelschap niet het eindstation is.

Het bezwaar om in de voetsporen van Rabbi Jezus te treden is dat dit een activiteit is die kenmerkend is voor de periode *vóór Golgotha*. Op Golgotha ben ik namelijk MET Christus gekruisigd. Ik werd niet gekruisigd toen ik tot geloof kwam, maar ik stierf SAMEN MET Jezus op Golgotha. Christus had daarom de oplossing voor ons leven al voltooid voordat wij waren geboren! Vanaf Golgotha is het onmogelijk om langer in de voetsporen van de Rabbi treden, want Hij stierf daar en zien wij Jezus niet langer naar het vlees (2 Cor. 5:16).

Wat stierf?

Toen ik MET Christus werd gekruisigd, wat stierf er toen? In Zijn lichaam zijn wij MET Hem gekruisigd, gestorven en opgestaan. Maar wat stierf er dan in ons? Mijn geest, mijn ziel, mijn lichaam of een combinatie hiervan? Het antwoord is dat onze dood vond plaats in onze geest, niet in onze ziel of lichaam, dat wil zeggen ons psychische en fysieke leven bleef buiten beeld. Onze kruisiging was voor de Heer wel een lichamelijke kruisiging, maar niet voor ons. Onze dood vond plaats in onze geest en onze “geestelijk dode” geest, de oude mens, verdween letterlijk uit ons leven. Het is van groot belang om te zien dat onze identiteit in onze geest ligt. Daar vond de kruisiging plaats en daar plaatst Paulus zijn “ik”. Mijn oude geest, mijn oude mens, was een hechting van mijn geest met de geest van de boze die mij tot een slaaf van de zonde maakte. Die band werd bij onze kruisiging met Christus voorgoed verbroken en wordt ervaring bij onze bekering.

Het resultaat van onze medekruisiging is tevens dat wij niet langer vlees ZIJN. We kunnen zeggen dat het vlees alles is wat we van Adam hebben geërfd. Zo zei God van de mens: “*Hij IS vlees*” (Gen. 6:3), dat wil zeggen vlees naar geest, ziel en lichaam. Wanneer echter de oude geest sterft, dat wil zeggen, mijn diepste “ik” die vlees WAS, wordt onze vleselijk identiteit en verbondenheid met de zonde radicaal gebroken. Door onze medekruisiging zijn we niet langer “in Adam”, maar zijn wij door onze vereenzelviging met Christus “in Christus” geplaatst in Zijn dood en vervolgens in Zijn leven.

Ons medesterven is een geweldig feit. Het brengt mijn “ik” buiten beeld, en in Zijn dood met Hem rust nu alle verantwoordelijkheid en genade bij Hem, want dood is zwakte in haar uiterste vorm waar wij geen verantwoordelijkheid meer voor ons leven kunnen nemen. Dood is dood en bij God rust dan de volgende stap, ook wat verantwoordelijkheid betreft.

Onze dood is een geweldig feit, want dat betekent dat God geen enkele verwachting meer heeft van ons. Een dood mens is nergens meer toe in staat en een dood mens kan geen verantwoordelijkheid dragen of verantwoording afleggen. Onze dood met Christus laat ook zien dat God met de huidige onverloste mensheid niets anders kan dan het te laten sterven en in zijn genade opnieuw te beginnen vanuit die dood in de kracht van Zijn opstanding.

“... en toch leef ik ...”

Paulus stopt niet bij onze dood en begrafenissen met Christus, want in onze opstanding met Hem wordt onze geest opnieuw verenigd tot één geest, maar nu met de Geest van God (1 Cor. 6:17).

Er is altijd een vereniging in geest. In onze onverloste staat was onze geest verenigd met de geest van de boze en in onze dood met Christus werd deze verbinding verbroken. In onze opstanding met Christus wordt onze geest verbonden met Gods Geest en zijn we vanuit “in Adam” overgegaan “in Christus”. Wij zijn daarom altijd slaven of dienstknechten van iemand, van de boze of van Christus. Er bestaat daarom geen onafhankelijke ego, al wil de duivel ons dit doen geloven.

God begint met ons opnieuw en Paulus benadrukt vervolgens de onlosmakelijke verbinding met Christus waar Hij en ik een eenheid van geest hebben gevormd:

“dat is niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij ... “

Paulus komt woorden tekort. Hij probeert een eeuwige geestelijke waarheid in natuurlijke taal uit te drukken. Ik ben gekruisigd ... toch leef ik ... nee, het is niet ik, maar Christus ...

Wat wil de apostel zeggen? Hij bedoelt te zeggen dat “ik ben” wie Hij is, uitgezonderd het feit dat Hij altijd de Schepper is en wij het schepsel, en Hij alleen het verlossingswerk tot stand heeft gebracht.

Jezus zei: “IK BEN het licht van de wereld” (Joh. 8:12), maar Hij zei ook “Jullie zijn het licht van de wereld” (Matt. 5:14). De afzonderlijke gelovige kan daarom zeggen: “Ik ben het licht van de wereld”. “IK BEN” impliceert daarom “ik ben”:

“IK BEN” het licht van de wereld ... “ik ben” het licht van de wereld.

“IK BEN” wijsheid ... “ik ben” wijsheid (1 Cor. 1:30).

“IK BEN” rechtvaardigheid ... “ik ben” rechtvaardigheid (1 Cor. 1:30).

“IK BEN” heiliging ... “ik ben” heiliging (1 Cor. 1:30).

“IK BEN” verlossing ... “ik ben” verlossing (1 Cor. 1:30).

“IK BEN” de Wijnstok ... “ik ben” de rank (Joh. 15:5).

“Ik ben” omdat ik organisch een deel van Hem ben. De Wijnstok en de rank horen bij elkaar en we zien ze altijd als een eenheid, NOOIT gescheiden!

Op dezelfde wijze zijn wij door de vereniging van onze geest met Gods Geest een levende eenheid geworden die nooit niet meer is te scheiden.

We kunnen het vergelijken met twee magneten die aan elkaar zijn geklit en hetzelfde magnetische veld hebben. De Bijbel zegt het als volgt:

“Maar die zich aan de Here hecht, is één geest met Hem” (1 Cor. 6:17).

Dit woord "gehecht" is een vertaling van het Griekse woord "colla" dat "lijm" betekent. Christus en ik zijn, in geest, als twee gelijmde blaadjes papier één en we staan beiden als één op de voorgrond, waarbij Hij ons leven is en Hij ons ALLES "is geworden" (1 Cor. 1:30). Opmerkingen zoals "Gods grootste probleem ben ik zelf", "Mijn ego staat me nog steeds in de weg" en "Ik ben nog niet helemaal gestorven aan bepaalde zaken", verliezen hun betekenis wanneer we onszelf één met Hem weten in onze geest. De grote stap in het ervaren van Galaten 2:20 is daarom dat we ons organisch NOOIT gescheiden zien van Christus. Hij en ik zijn één en dat is een feit en dat moeten we voor waar houden. Dit is wat Jezus noemt "in Mij blijven".

“En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God ...”

. Ik ben gekruisigd ... toch leef ik ... nee, het is niet ik, maar Christus ... En voor zover ik nu nog leef ... leef ik ...

Galaten 2:20 jojoet voortdurend tussen 'ik leef niet' en 'ik leef wel'. Ik ben gestorven aan het oude leven, maar in het nieuwe leven is het niet mijn ik maar Christus, maar ook mijn ik die in mijn vlees leef, waarbij het vlees niet mijn ik is. Wat moeten we hiermee?

Paulus laat zien dat het hier om een twee-eenheid gaat, zoals ook Jezus dat omschreef in Johannes 10:30: "Ik en de Vader zijn één". Hij en de Vader waren te onderscheiden, maar toch waren ze één. De Vader had Jezus gezonden, maar wie mij heeft gezien, zei Jezus, heeft mijn Vader gezien. Voor de christen is de situatie niet anders, want in het Hogepriesterlijke gebed bad Jezus:

“En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt” (Joh. 17:20,21).

Dit gebed is door Golgotha verhoort en daarom geldt ook: "Christus en ik zijn één" en kon de apostel Johannes schrijven:

“... want gelijk Hij is, zijn ook wij in deze wereld” (1 Joh. 5:17).

Christus en ik zijn één en toch te onderscheiden. Veel christenen zijn bekend met de uitdrukking "Christus in ons" en leggen dit uit dat Christus in ons woont als een aparte entiteit om ons te helpen en ons leven en kracht te geven. In Galaten 2:20 betekent "Christus in ons" veel meer dan Christus die in mij woont, maar dat Christus IN PLAATS VAN mij leeft, terwijl ik toch ten volle in beeld ben. "Christus in mij" en "Christus door mij" kunnen deze waarheid niet op volledige wijze omschrijven.

De beste uitdrukking is daarbij “*Christus ALS mij*”, zoals we ook zien in de uitdrukking “De Vader als Christus”, namelijk in de zin Christus die de afdruk is van Gods wezen (Hebr. 1:3).

Christus als ons

“Wie mij heeft gezien, heeft de Vader gezien” (Joh. 14:9).

“... opdat gij weten en erkennen moogt, dat de Vader in Mij is en Ik in de Vader” (Joh. 10:38).

“Jezus dan antwoordde en zei tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen; want wat deze doet, dat doet ook de Zoon evenzo” (Joh 5:19; vgl. Joh. 15:5).

Christus bewoog zich in de Vader, zoals ook wij ons in Christus bewegen:

“Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij, gelijk ook enige van uw dichters hebben gezegd: Want wij zijn ook van zijn geslacht” (Hand. 17:28).

In Hem zijn wij en bewegen wij ons. Dit is een diepere waarheid dan dat Christus in ons woont en door ons leeft als een apart Persoon naast ons en op Wie we meer willen lijken. “Christus als ons” impliceert dat wij organisch zijn wie Christus is en dit tot uitdrukking wordt gebracht door een leven van geloof in ons sterfelijk vlees.

Het begint allemaal bij onze wedergeboorte:

“Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen” (2 Cor. 5:17).

De wedergeboorte beschrijft een nieuwe identiteit die we eerder niet hadden. In het diepst van ons wezen, in onze geest, zijn we kinderen van een nieuwe Vader geworden. De nieuwe relatie tussen Gods Geest en mijn geest getuigt hiervan:

“Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn” (Rom. 8:16).

Wedergeboorte is niet “Jezus in je hart vragen” in de zin dat Hij zonder een sterven van onze kant ons leven binnenkomt. Openbaring 3:20 is geen evangelisatietekst, maar was gericht aan mensen die al waren wedergeboren.

Door de wedergeboorte ziet God ons volmaakt:

“Laten wij dan allen, die VOLMAAKT ZIJN, aldus gezind zijn. En indien gij op enig punt anders gezind zijt, God zal u ook dat openbaren” (Fil. 3:15). Het Nieuwe Testament laat overvloedig deze volmaaktheid zien:

- Heiligen (Rom. 1:7)
- Nieuwe schepselen in Christus (2 Cor. 5:17).
- Christus is ons leven (Col. 3:4).
- Uitverkoren heiligen en geliefden (Col. 3:12).
- Geschapen in waarachtige gerechtigheid en heiligheid (Ef. 4:24)
- Geheiligd (Hebr. 10:14).
- Gerechtigheid van God in Hem (2 Cor. 5:21).

Volmaakt in Christus

Onze volmaaktheid in Christus impliceert dat alles uit Christus voorkomt en zich nu uitdrukt in mijn menselijke vorm, mijn vlees. Met Christus zijn we gestorven, want alleen de dood kon ons verlossen, niet een hernieuwde toewijding aan Christus. Ik ben gestorven, want in mijzelf was er geen gerechtigheid, heiligheid, liefde, enz. In mijn dood met Hem werd ik gereduceerd tot een totale staat van zwakheid en onbekwaamheid. Dan, in nieuwe leven met Hem is Hij alles wie ik moet zijn, want in mijzelf, door mijn dood, heb ik geen bron, ook niet om na mijn opstanding meer op Hem te gaan lijken. De Bijbel beschrijft ons als tempels en vaten die niets anders kunnen dan Hem bevatten en Hem te laten zien. Ons innerlijke leven in de geest is ons ware leven en dat leven is *“niet meer mijn ik maar Christus.”* Dit betekent dat ik in mijn leven niets anders meer zie dan Christus die Zijn leven als mij leeft. Elke situatie is dan Zijn situatie. Ik kom tot mijn rust in Hem omdat ik geen scheiding meer zie en wil zien tussen Hem en mij. Hij is de uitdrukking van mijn leven in volmaaktheid. Dit is de boodschap van Filippenzen 3:15, en als we anders denken, zegt dit vers, dan zal God het vroeg of laat aan ons openbaren, want dit is de climax van het christelijke leven. We zien dan dat Christus geen nieuw leven geeft, alsof het toevoeging is aan het leven dat we zelf al hebben. Nee, Christus IS ons leven waarbij ik organisch even nauw aan Christus ben verbonden als een rank aan de Wijnstok.

De harde noot

De harde noot van Galaten 2:20 is voor velen het antwoord op de vraag: *“Wat nu met mijn uiterlijke, natuurlijke leven, mijn leven in ziel en lichaam?”* Velen zien hun uiterlijke leven als het ware leven en de gedachte dat alles innerlijk is, roept al snel verdenking op. *“Wie durft te beweren dat we in heel ons leven volmaakt zijn?”*, is dan de opmerking.

De realiteit is dat we allemaal op deze wijze ons christelijke leven beginnen. We zien Christus, weliswaar in ons, maar als aan een apart Persoon in de geest en wijzelf in onze gevoelens en gedachten en verlangens van onze ziel en lichaam. Vandaar dat veel gelovigen zeggen: *“Ik ben volmaakt in Christus, maar nog niet in mijzelf”*. Galaten 2:20 zegt ons echter dat we maar één identiteit hebben en dat is dat we één zijn met Christus in GEEST!

Paulus zegt: *“En voor zover ik nu nog in het vlees leef ...”*

Het vlees in het leven van een christen is het uiterlijke leven van ziel en lichaam met al onze psychische en lichamelijke zwakheden en ongemakken. Paulus zegt dat zijn ik, wie hij werkelijk is in geest, (binnen) in dat vlees leeft. Zijn vlees is daarom niet zijn identiteit, maar wel deel van zijn hele persoon. We kunnen daarom zeggen dat we geest ZIJN, een ziel HEBBEN en WONEN in een lichaam. Dit ‘zijn’ en ‘hebben’ impliceert dat we het verschil moeten leren zien tussen geest en ziel. Dat is wat Hebreëen 4:12 ons leert:

“Want het woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zo diep, dat het vaneenscheidt ziel en geest, gewrichten en merg, en het schift overleggingen en gedachten des harten.”

In het begin van ons leven in Christus zien we dit verschil niet goed, omdat ons leven nog een leven is van ik hier en God daar. We zien onszelf meer als volgelingen van Christus dan ranken die totaal verbonden zijn met de Wijnstok. We zijn nog erg gericht op de verandering van ons gedrag. We willen niet geïrriteerd of ongeduldig zijn, want in onze beleving was Christus dit ook niet. We bidden dat de Heer ons hierbij wil helpen, maar moeten tot de conclusie komen dat we na jaren nog steeds geïrriteerd worden.. En wat geldt voor onze emoties, geldt ook voor ons natuurlijke gedachteleven. Allerlei soorten gedachten verontrusten ons die we niet aan de Heer willen toeschrijven, dus dan maar aan een zelfgerichte ego in het vlees of een zondig overblijfsel.

We leven door tegenstellingen

Een belangrijke waarheid is hierbij dat het leven is gebouwd op tegenstellingen. We warmen eten op omdat het ons te koud is. We slapen op een matras om de hardheid van de ondergrond op te heffen. Een vliegtuig vliegt door de thermodynamica die de zwaartekracht opheft. Zo uit ook het leven in de Geest zich omdat vlees en geest elkaar tegengesteld zijn. Maar al te vaak zien gelovigen het vlees als zondig of als de egoïstische tendens van hun leven. Daarom, is de redenering, moeten we onszelf disciplineren in onze natuurlijke emoties, wil en redeneringen, want, zo denken we, we hebben een eigen verantwoordelijkheid die we niet op Christus kunnen afschuiven als dekmantel om onze eigen wil te doen.

Wat is er mis met deze redenering? Paulus zegt dat ik in mijn vlees leef DOOR HET GELOOF. Ik zie nog niet dat het geestelijke het natuurlijke nodig heeft om uit geloof te leven en het natuurlijke niet mijn ego definieert. Mijn verantwoordelijkheid is om door het geloof te leven dat ik een eenheid ben met Hem. "Ik ben gekruisigd" impliceert dat Christus mij niet leven geeft als een apart persoon, maar dat Hij mijn leven IS en mijn leven leeft in de spontaneïteit van mijn menselijke vorm. Ik zie mezelf daarom nooit gescheiden van Hem, terwijl ik toch helemaal mezelf ben in de eenheid (vgl. Joh. 10:30). Hij als mij brengt ons beiden op de voorgrond.

De vraag is: "Waar kijk ik op?" Kijk ik wie ik ben in mijn geest en waar rust is, of kijk ik naar mijn

natuurlijke leven dat in alle menselijke zwakheid een vorm is waarin de kracht door zwakheid moeten worden geopenbaard? **In dit opzicht is de geest als de diepten van de zee en de onrustige golven als ons natuurlijke leven.** We vormen (als zee) één compleet persoon in geest, ziel en lichaam, maar *ik leef vanuit de diepte van wie ik ben in mijn Geest-geest eenheid.* De Bijbel spoort ons aan om de duivel geen voet te geven (Ef. 4:27). Hoe doen we dat? 2 Cor. 4:18 geeft het antwoord:

"daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig."

Samenvattend, wij zijn volmaakt in de sterke van onze geest en in de zwakte van ons vlees. Onze zwakheid is onze kroon.

De typologie

Laten we eens naar de typologie van geest en ziel kijken om een beter inzicht in Hebreeën 4:12 te krijgen. Hebreeën 4 zegt dat de Israëlieten Gods rust niet konden ingaan omdat ze meer gericht waren op eten, drinken en alles wat te maken had met de bevrediging van hun natuurlijke leven. Hun oog was niet gericht op het beloofde land dat een type is van een leven in de Geest waar hun werkelijke rijkdom lag. God beproefde de Israëlieten op dit punt, zoals God ook ons beproeft.

God test ons bijna dagelijks op dit punt, want we zijn maar al te menselijk in dit opzicht. We verliezen nog steeds ons geduld, vallen uit naar de kinderen, hebben onze paniekaanvallen of “zien het niet meer zitten”. We voelen ons vaak tegenstrijdig, liefdeloos, onvriendelijk, enz. Het is een eindeloze lijst en het liefst zouden we hele probleem van het vlees meteen opgelost willen zien. Daarom proberen we meer op Jezus te gaan lijken of denken we dat er pas werkelijk rust is ‘wanneer we straks bij de Heer zijn’.

Dit alles is NIET de lijn van Galaten 2:20. Paulus plaatst alles in een leven *door het geloof*. Hij ziet dat ons vlees met al zijn zwakheid door God gewild is, want Hij werkt ALLES naar de raad van zijn wil. Psychologisch heeft er geen verandering plaatsgevonden bij ons wedergeboorte, maar degene die in ons woonde, de boze, heeft plaats gemaakt voor Christus. De boze had ons gestolen, maar nu zijn we teruggekocht door onze rechtmatige Eigenaar, Christus Jezus. Hiermee is ons natuurlijke leven in ziel en lichaam een tempel geworden van de Heilige Geest en *heeft het vlees een hoge roeping gekregen, namelijk om een tempel, vat of container te zijn van God*. Het natuurlijke leven waarmee we zo vaak in strijd zijn en volgens onze normen helemaal Christus niet weerspiegelt, is in Gods ogen een heiligdom waarin Hij woont. Dit betekent dat God in mijn verlossing heel mijn natuurlijke leven heeft aanvaard en Hij de Bewaarder ervan is. De duivel zal ons hierop altijd aanvallen, want zijn doel is ons op het zichtbare en tijdelijke te laten zien, terwijl de werkelijkheid in het onzichtbare en eeuwige van de geest ligt. Hij wil ons doen geloven dat God ons vlees onwaardig acht om Zijn leven door te openbaren of onszelf aan te pakken, maar niets is minder waar. Zwakheid is onze kroon. Jezus die nooit toefag aan de duivel om op het zichtbare te zien, kon zeggen:

“Niet veel zal Ik meer met u spreken, want de overste der wereld komt en heeft aan Mij niets” (Joh. 14:30).

Wanneer we zien op het onzichtbare en eeuwige bieden we de duivel geen grond om ons tot zonde te brengen en kan ons vlees de dienstknecht van God zijn dat het bedoeld is.

Ons leven is een leven van geloof, een zaak waarin wij moeten kiezen. De mens ziet van nature wat voor ogen is (1 Sam 16:7). Hij ziet op het zichtbare en tijdelijke, terwijl Paulus ons wijst dat we moeten zien op het onzichtbare en eeuwige (2 Cor. 4:18). Geloof heeft altijd een tegenstelling nodig om te functioneren en deze tegenstelling is het eeuwig en onzichtbare in ons geest, waar we zijn wie we zijn, en het zichtbare en tijdelijke van ons zwakke vlees (vgl. Matt. 26:41).

“En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid. Zeer gaarne zal ik dus in zwakheden nog meer roemen, opdat de kracht van Christus over mij kome” (2 Cor. 12:9).

Ons leven in onze tempel van vlees is een leven in geloof waarin zijn genade genoeg is. We zien het zichtbare dat in tegenspraak lijkt te zijn met het onzichtbare en zeggen: *“Zo voel ik me nu wel, en zo zijn mijn gedachten, maar dit is wat God over mij zegt: ik ben volmaakt in Hem.”* Zo'n stap vinden veel gelovigen moeilijk omdat hun gevoelens en wat ze zien in regelrechte tegenspraak lijken met wie ze in Christus zijn. Veel gelovigen zeggen dan ook: *“Ik ben wel volmaakt in Christus, maar nog niet in mijzelf”*. Het probleem van zo'n uitspraak is dat het een dualisme ziet dat er niet is. Bovendien veronderstelt het dat mijn ik is gelokaliseerd in mijn ziel en Christus als mijn geest. Maar het vlees blijft het vlees en een tempel wordt niet verondersteld te worden als de god die erin woont.

Veel christenen zeggen dat we verantwoordelijk zijn voor onze menselijke reacties, we onszelf moeten aanpakken wanneer we denken boos te worden. We moeten echter beseffen dat onze ziel geen bron in zichzelf heeft en altijd reageert op geest als bron, hetzij de wedergeboren geest in ons, of de geest van de wereld buiten ons. In dit opzicht kunnen we een onderscheid maken tussen “goed” vlees en “slecht” vlees. In onze onverloste staat waren wij in totaliteit ‘slecht’ vlees (Gen. 6:3), naar geest, ziel en lichaam. In die staat bepaalde ook onze geest onze identiteit en WAREN wij vlees, namelijk vleeselijke mensen in de geest. Nu we verlost zijn, HEBBEN we vlees en zijn we tempels en vaten van vlees, *“opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare”* (2 Cor. 4:11). Zo kwam ook Christus in *“een vlees, aan dat van de zonde gelijk”*:

“Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees; God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat van de zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees” (Rom. 8:3).

Deze uitdrukking *“vlees aan dat van de zonde gelijk”*, behoeft toelichting. Het vlees is niet het probleem, maar de zonde die in het vlees woont. Dit verwijst naar het feit dat Jezus hetzelfde sterfelijke lichaam had als zijn moeder Maria, hetzelfde vlees dat elk mens heeft en dat sterfelijk is vanwege de zonde. Hieruit kunnen we afleiden dat wij dezelfde zondeloze geest hebben door onze wedergeboorte en hetzelfde vlees dat de Heer had op aarde (vgl. Fil. 2:7).

“Hierin is de liefde bij ons volmaakt geworden, dat wij vrijmoedigheid hebben op de dag van het oordeel, want gelijk Hij is, zijn ook wij in deze wereld” (1 Joh. 4:17).

Dit is geweldig! Wij zijn zoals Christus in deze wereld, dezelfde geest en hetzelfde “goede” vlees. Daarom kon Paulus klip en klaar zeggen: *“Laten wij dan allen, die volmaakt zijn, aldus gezind zijn”* (Fil. 2:15). Zijn wij tot het punt gekomen dat wij met Hem kunnen zeggen dat we volmaakt zijn in Christus? En wij zijn in Christus (Ef. 2:13).

{wordt gevolgd}

Studievragen

1. Leer Galaten 2:20 uit je hoofd (in de Bijbelvertaling die jij gebruikt) .
2. Waarom is dit zo'n belangrijk vers?
3. Wanneer zijn wij met Christus gekruisigd?
4. Wat gebeurde er bij onze wedergeboorte?
5. Wat kan een gestorven mens doen om op Jezus te lijken?
6. Waarom leven wij door tegenstellingen?
7. Hoe ervaar jij de onrustige golven van het natuurlijke leven?